

nende arwates, neil on kes surema au
sees on. Ja kui nemmad ka ehk ei lae
ba ja nurrise onelohhe, süski ommeti
mõrlewad monned tedda wahhest ommas
süddame, ja arwawad, et Jummal ot
se neile liga teinud. Agga se on üna
tähti mõtte. Meie kull, selle jutto mõ
da, on targem. Temma ütleb: „kes
„kõrges ellab, saab enneminne kahjo ja
hädä näggema,“ ja temmal on mitto
kord õigus. Üks, kes sure au järge peäl
istub, kellel pahjo joudo lääes on, peab
kahhemõrra enam wastopannema, et
sure jous läbbi temma mitte liga maailma
rõmo ei oksi, ja sega kull wahhest surema
patto teeb, kull ka ihhule haigust ja wae
wa sadab. Du ta ükskord hakkanud
kidduma, kull ta siis wahhetaks hea mele
ga alwema Tallopoiaga, kui sellel agga
ter

terwis lääes. Näab ta enneõegse surma
tullewad —, oh! ta ommaks keik auja rik
kust ärra, kui ta weel woi's omma ello
pissut järkada. Se waene, kes mad
dalus es ellab, ei tunnegi wahhest need
haigusled, pattud, willeksused, mis sel
üllemal juhtuwad. Ning eks sel üllemal
ka ikka olle surem wastus ükskord anda,
kui allamal? — Sepärast ärra nurrise
ja laeba, sõ omma leiba, mis so õsaks
seätud ja ussu korwaste, et ka se rõõm,
mis sul sest tulleb, et so ommaksed sind
armastawad, mittoford neil pudub, kes
sinnust üllemad on.

5.

Kaks warga warrastasiid ükskord üht
lase ühhe hobbose, ja läksid temmaga
omma teed. Ni pea, kui nemmad hea
tükki maad ollid sõitnud, ja pakso meisa
war